

Préklica, polna napuha, se razkorači prédnje in vpraša:

»No, povejte, kdo je našel zaklad?«

Vse miške vohljajo v luknjico, se kar oblizujejo od samega vonja — in molče. Préklica se pa postavlja in šopiri med njimi, da se sam Kolumb ni tako, ko je odkril Ameriko.

Po dolgem molku se vendarle oglasi za starko najstarejša: »Tu doli je zaklad. To je živa resnica. Zato se lotimo luknjice, razširimo jo, da bomo mogle do njega.«

Vse so se pridružile pametnemu predlogu, le starka je še molčala. Préklica je prevzetno pripomnila: »Prav. Le prepilite strop, sama sem že klestila na vse kriplje. Toda eno velja: zaklad sem odkrila jaz, zato je zaklad moj. Ne rečem, da bi vam ne poklonila deleža ob njem. Toda gospodar sem jaz!«

Tedaj je izpregovorila starka:

»Préklica — neumnica! Kaj ti pomaga zaklad, ko ne moreš do njega.«

»Kakó da ne,« jezika Préklica.

»Otroci, pogledjte! Do zaklada pridemo samo po tem stebru. Steber pa je železen.«

»Kaj, če je železen,« se vtakne vmes jezična Préklica. »Smuk skozi luknjico in smuk po njem na tla.«

»In nazaj?« vpraša starka.

Miške molče.

»Poskusite plezati po njem!«

Vse hkrati zastavijo krempeljce na cev. Škrabljajo, praskljájo, pa vsaka se prekucne na hrbet.

»Vidite, katera koli se spusti po zaklad, se sama zapre v ječo. Zato bodimo pametne, živimo v lepi svobodi; pa pridno hodimo na bero. Po snegu že kar diši.«

Vse miške so pritrdile starki, povohale še enkrat skozi luknjico in odšle spet na bero. Le Préklica se je skujala in ostala trmasta doma.

Ko je bila sama, je preudarjala besede stare miške. A hitro jih je zavrgla. »Brr! Nevoščljive so mi. Da bi ne mogla nazaj! Seveda te debeluške že ne. Toda jaz!«

Kar stekla je k luknjici, potisnila skoznjo glavico, za njo potegnila sloki životek — in drsrk — štrbunknila je po cevi prav na tla shrambice. Toliko, da si ni zlomila noge. Tudi na smrček se je pošteno kresnila. Preplašena je počepela na tleh, nato pretegnila ude, s prednjimi tačicami si pobožala nosek in vse je bilo v redu. Hitro je splezala na polico, pregledala zaklade, pokusila slanino in se od veselja postavila na glavo. Pozabila je na vso družino. Prevzetna se je sprehajala po shrambici kot knežna po graščini, ko ima vsega na pretek. Sita dobrot in trudna od tekanja po shrambici je legla. Kar na trdo polico. Sanjalo se ji je, da je v deželi Koromandiji, kjer ni ne dela ne trpljenja, dobrot pa nikoli konec.

(Konec prihodnjič.)

Severov

Šolarjeva želja

*Šolski zvonci so zapeli,
zlato nam svobodo vzeli;
spet so tu skrbi vsakdanje:
naloge, izpraševanje.*

*Vse prijetno hitro mine,
a težavno ne izgine.
Hitro, leto, se obrni,
zlato nam svobodo vrni!*